

stitution. De gaa ganske vist stadig ud, men der stiftes nye i deres Sted, og Totalbeløbet har Tendens til Stigning. Det er der ikke i og for sig noget betænkeligt ved, da disse Laan ere billigere end de faste Laan og ere lettere at stifte af mange Grunde, og det er ingen Skam for os at træde i Englands og Tysklands Fodspor paa dette Omraade. Nu er det ikke min Mening, at vi i den Henseende skulle tage dem til Forbillede, at vi skulle gøre de midlertidige Laan til en permanent Institution hos os. Jeg mener, at de af forskellige Grunde, saa snart som der viser sig en god og fordelagtig Lejlighed dertil, bør afløses af et fast Laan, men jeg vil betone, at der er ingen Ulykke i, om vi skulde blive ved at leve paa de midlertidige Laan maaske et Aar eller halvandet endnu. Vi staa foran Fornyelsen af Decemberlaanet, og ærede Medlemmer ville om faa Dage have Lejlighed til at konstatere, at naar man tager Tid og Lejlighed i Agt, kan der vedblivende, selv under ugunstige Pengevilkaar i øvrigt, naas særdeles gunstige Vilkaar for saadanne Laan. Hvad Sommerlaanet angaar, det sidst stiftede Laan paa 36 Mill. Kr., føler jeg mig overbevist om — og jeg har Grund til at nære denne Overbevisning —, at Fornyelsen af det vil kunne ske paa de relativt gunstigste Vilkaar, der kunne faas efter de Pengeforhold, der ere forhaanden til den Tid. Altsaa for at rekapitulere: Vi slutte det faste Laan, saa snart som en gunstig Lejlighed byder sig for os, men vi ville ikke træde ned i de laansøgende Staters anden Klasse, det have vi ingen som helst Grund til. De Vanskeligheder, vi lide under, ere af forbigaaende Art, og det vil være os muligt i Løbet af et Aarstid at vise Vejen til at komme ud af dem. Dette erkendes ogsaa fra ledende Finansfolks Side i Udlandet. Man ser meget godt, hvor liden vor Statsgæld er i Forhold til de fleste andre Landes, hvor relativt tilfredsstillende vor nationale Velstandsgrad stiller sig, og i hvor høj Grad de Vanskeligheder, der for Tiden ere, og som ganske vist ere store og trykkende nok, ere af forbigaaende Art.

Det ærede Medlem var inde paa et andet Emne vedrørende en Embedsmand i Finansministeriet, Generaltolddirektøren. Det er, saa vidt jeg ved, et Yndlingsemne for det ærede Medlem, han har vist været inde paa det før. Og det ærede Medlem sluttede med en noget ejendommelig Pointe, som dog var hentet langt ude fra, forekommer det mig, det var den om

„Pabst Cohen“. Jeg vil oprigtig raade det ærede Medlem — han vil maaske, omend han er en Mand af overmaade megen Betydning, som jeg ikke skal underkende, maaske ikke anse det for under sin Værdighed at tage imod et beskedent Raad af en ikke saa lidt ældre Kollega, ikke i Aar, men i Virksomhed her i Tinget — til ikke at komme med den Art Ting, han her forsøgte sig med. Pointen var hentet saa langt borte fra, at jeg tror, den gik hen over Hovederne paa de fleste, men paa dem, der opfattede den, tror jeg ikke, den gjorde noget gunstigt Indtryk. Jeg tror ikke, der er Ørenlyd for den Slags Antydninger her i Tinget og for den Tankegang, som prægede den.

Hvad Realiteten i det ærede Medlems Bemærkning angaar, vil jeg sige, at der har for nylig foreligget for det i den Anledning af Toldraadet nedsatte Udvalg ikke mindre end 24 Spørgsmaal vedrørende Generaltolddirektoratets Afgørelse af Tariferingssager m. m. De ere blevne drøttede af Toldraadsudvalget, og i enkelte af disse Sager er der sket Hensstillinger, men i ingen af disse Sager er Generaltolddirektoratets Afgørelse bleven underkendt saaledes, at man fra Udvalgets Side har ment sig foranlediget til at gøre nogen fra Generaldirektoratets afvigende Opfattelse gældende eller at indgaa med nogen Forestilling derom til Finansministeriet. I en enkelt af disse Sager var der, saa vidt jeg ved, et enkelt Medlem, der indtog en Særstilling, men i de øvrige 23 var der Enighed og altsaa i den 24de et overvejende Flertal for i Realiteten at godkende Generaltolddirektørens Afgørelse.

Med Hensyn til selve Spørgsmaalet om en Lovordning af Appel i Toldsager skal jeg sige, at det er en Sag, der har været underkastet Behandling i Toldraadet og nu bliver behandlet i Finansministeriet, og jeg formoder, at jeg vil faa Lejlighed til i Vintrens Løb at stille Forslag derom. Videre skal jeg ikke udtale mig om denne Sag for Øjeblikket.

Jeg skal nu gaa over til det andet Afsnit af min Tale og sige et Par Ord om den stærke Tilbøjelighed, der under denne Behandling har været til Overdrivelse — Overdrivelse af vore finansielle Vanskeligheder. Det ligger noget i den menneskelige Natur. En Gang var det saaledes, at de gode Tilstande holdt sig og gik op fra Aar til Aar, og man kunde den Gang ikke faa i sit Hoved, at det nogen Sinde skulde blive daarlige Tider igen. Der var